

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-659/16)**

(2017/C 038/26)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, E. Paasivirta i Ch. Hermes, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady z dnia 10 października 2016 r., przyjętej w drodze noty „I/A”, dotyczącej ustalenia stanowiska Unii na 35. posiedzenie roczne Komisji do spraw Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki (CCAMLR) (Hobart, Australia, w dniach 17–28 października 2016 r.), w zakresie, w jakim dotyczy utworzenia trzech chronionych stref morskich oraz specjalnych stref przeznaczonych do prowadzenia badań (dokumenty 12523/16 i 12445/16);
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 10 października 2016 r. w zakresie, w jakim Rada nałożyła wymóg, by propozycje dla Komisji do spraw Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki dotyczące utworzenia trzech chronionych stref morskich na Morzu Weddella, Morzu Rossa w Antarktyce Wschodniej oraz systemu specjalnych stref przeznaczonych do prowadzenia badań były złożone i popierane w imieniu Unii i jej państw członkowskich, a nie jedynie w imieniu Unii.

Komisja utrzymuje, że uznając, iż kompetencje w tym zakresie są dzielone, i uznając, że w konsekwencji dokument roboczy powinien zostać przyjęty drogą konsensusu i przedłożony w imieniu Unii i jej państw członkowskich, zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, gdyż uniemożliwia w ten sposób Komisji, by przedłożyła ten dokument w imieniu samej Unii, co narusza wyłączną kompetencję Unii w tym zakresie (i prerogatywy Komisji do reprezentowania Unii).

Komisja podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

W pierwszej kolejności Komisja utrzymuje, że poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) TFUE (zarzut pierwszy). Po pierwsze, Komisja uznaje, że Rada nie uwzględniła kontekstu prawnego środka, którego dotyczy zaskarżony akt, zarówno w ramach Konwencji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki, jaki w ramach Unii. Po drugie, Komisja uważa, że Rada nie uwzględniła celu i treści tego środka.

W drugiej kolejności (poślukowo) Komisja utrzymuje, że nawet gdyby środek ten nie miał być uznany za środek zachowania morskich zasobów biologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. d) TFUE, poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada w każdym wypadku naruszyła wyłączną kompetencję Unii, gdyż Unia posiada wyłączną kompetencję zewnętrzną w tej dziedzinie, ponieważ planowany środek może wpływać na zasady Unii lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE (zarzut drugi). Po pierwsze, Komisja uznaje, że Rada nie uwzględniła, iż planowany środek może wpływać na dwa rozporządzenia prawa wtórnego (rozporządzenia (WE) nr 600/2004 i (WE) nr 601/2004) lub zmieniać je. Po drugie, Komisja uważa, że Rada nie uwzględniła wpływu na stanowisko ramowe Unii w czerwcu 2014 lub zmiany tego stanowiska.